

ΤΟ ΑΘΛΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ

Ἴδὲ τὴν μέλισσαν ἐκεῖ:
 Ἐπὶ τῶν ρόδων καθημένη
 Μυζᾷ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ
 Καὶ τέρπεται ἐργαζομένη.
 Ἀλλὰ προσέρχεται φαιδρὰ
 Μετὰ πτερῶν ποικιλοχρῶμων
 Καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἐλαφρά,
 Ὁ πλάνης ἀναξ τῶν ἐντόμων,
 Καὶ πρὸς τὴν μέλισσαν εὐθὺς
 Τοιοῦτον λόγον ἀποτείνει:
 «Εἰς πόνους ὅσον ἐπαχθεῖς
 Τίς πειρασμός σε παροτρύνει;
 Ἐν ᾧ σὺ δύνασαι φαιδρὰ
 Νὰ διατρέχῃς τοὺς ἀνθῶνας,
 Δὲν εἶσαι, φίλη μου, μωρὰ
 Νὰ ὑποδύεσαι ἀγῶνας;
 Καὶ τί προκύπτει ἐξ αὐτῶν;
 Εἰπέ μοι, τί ἀπολαμβάνεις;
 Μήπως τὸ μέλι τὸ πηκτὸν
 Θὰ σ' ἐμποδίσῃ ν' ἀποθάνῃς;
 Ἄφες, φιλτάτη, τὰ μωρὰ
 Ἴδὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη

Καὶ ᾄσματ' ἀκουσον λαμπρά·
 Ἡ ἀηδὼν ἐντέχνως ψάλλει !»
 —«Συγγνώμην, εὐπτερος Ψυχή,»,
 Ἡ Μέλισσα τῇ ἀπεκρίθη,
 »Μὴ με νομίζῃς δυστυχῇ
 Κατὰ τὸν τρόπον τὸν συνήθη.
 Τὸ μέλι μου καὶ τὸν κηρὸν
 Ὅταν παράγω, ἔχω, φίλη,
 Τὸν μέγιστον τῶν θησαυρῶν,
 Ὅν δὲν ἐκφράζουσι τὰ χεῖλη !
 Νὰ ἴδῃς ἔτυχε καὶ σὺ
 Λαμπρὸν σου ἔργον παρηγμένον
 Ἡ ν' ἀντηχήσῃ ἡ χρυσοῇ
 Ἐγγύς σου ἐκφρασίς ἐπαίνων;
 «Οὐχί ! Μὴ λάλει σὺ λοιπὸν
 Περὶ καλλίστων θεαμάτων
 Ἡ περὶ ἄλλων χαροπῶν
 Καὶ οὐρανίων ἀκουσμάτων !

24 Σεπτεμβρίου 1882.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Εὐγένεια.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν Εὐγένειαν μετὰ τῆς πρακτικῆς τοῦ Κόσμου.

Ἡ ἐντελής Εὐγένεια εἶναι ἀπλῶς ἡ διάλεκτος τῆς καρδίας, αὕτη ἀποκλειστικῶς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἀγαπώμεθα ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀγαπᾷ τις αὐτόν.

Αὕτη μᾶς διδάσκει νὰ δεικνύμεθα ἐξίσου εὐμενεῖς καὶ ἀγαπητοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὅσον θέλομεν οἱ ἄλλοι νὰ ἦναι πρὸς ἡμᾶς.

Αὕτη σκοπὸν ἐπίσης προτίθεται νὰ μὴ προσκρούῃ ποτὲ εἰς τὰ παραδεδεγμένα ἔθιμα.

Ὁ μέγας Βολταῖρος ὥρισε τὴν εὐγένειαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

«Ἡ εὐγένεια σχετικῶς πρὸς τὸ πνεῦμα, εἶνε ὅτι ἡ χάρις ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, διότι αὕτη εἶνε ἡ γλυκεῖα εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας ἣν οἱ πάντες ἀγαπῶσι.»

Δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς εὐγένεια ἄνευ ἠθικῆς, ἄνευ ἀγαθότητος, ἄνευ εὐμενείας καὶ ἄνευ εὐαισθησίας τινός.

Πρόσωπον πεπροικισμένον διὰ μεγάλης εὐαισθησίας δὲν δύναται ποτὲ νὰ στερεῇται εὐγενείας, διότι ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι ἢ ἡ ἐκφρασίς τῆς ἀγαθότητος.

Ἡ εὐγένεια, ὡς τὸ εἶπομεν ἤδη, ἀναγνωρίζεται ἐξ ἐκείνης τῆς συνεχοῦς καὶ ἀνεπιτηδεύτου προσοχῆς τὴν ὁποίαν καταβάλλωμεν ὅπως εὐχαριστῶμεν τοὺς ἄλλους ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀπὸ ἐαυτοῦς.

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν φέρει εἰς ἀμηχανίαν κανένα, αὕτη προξενεῖ ἄνεσιν εἰς ὅλους καὶ ἀφίνει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἰς ἕκαστον δὲν προσβάλλεται ὑπ' οὐδενὸς πράγματος, οὔτε καὶ ἐκ τῆς ἀντιλογίας.

Αὕτη δὲν ἐπιφέρει ποτὲ ἐξευτελισμὸν, τοιουτρόπως Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' δὲν ἐνόμισε ὅτι ἐταπεινοῦτο κρατῶν τὸ κάτω κλίμακος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν ἐργάτης ὅστις κατεβίβαζε πολυέλαιον.

Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' δὲν ἐνόμισεν ἐπίσης ὅτι ἐταπεινοῦτο βοηθῶν διὰ τοῦ ὤμου τοῦ ξυλουργοῦς οἵτινες ἐδυσκολεύοντο νὰ ἐγείρῃσι δοκόν.

Οὗτοι οἱ δύο μονάρχαι δὲν ἐκινούντο ἢ ὑπὸ αἰσθηματος εὐμενείας ἥτις τοὺς προέτρεπε φυσικῶ τῷ λόγῳ νὰ προλαμβάνωσι δυστυχίαν ἢ νὰ παρέχωσιν ὀλίγην βοήθειαν.

Πρέπει νὰ ἦναι τις εὐγενὴς καὶ φιλόφρων πρὸς ἅπαντας εἰς ὁποιαδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκει, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μᾶλλον ἀγροίκους ἀνθρώπους οἵτινες τοι-